

HET OUDHOLLANDSE STEENBRAKJE

door L. Bosman, Karel Doormanstraat 19, 2231 RW Rijnsburg

Het Steenbrakje is een ouderwets ras, dat afstamt van de grote lopende honden, die in de middeleeuwen door de adel voor de jacht werden gehouden. Met het verlies van de adellijke rechten en de opkomst van de burgerij werd de voorkeur gegeven aan een kleiner formaat. Hierdoor is het Steenbrakje nog een tijd in de mode geweest als gezelschaps- en schoothondje in de stad. De term 'Steenbrak' is eigenlijk door een vertaalfout in het verleden ontstaan; het betekent kwart-brak, oftewel kleine brak. Een grote brak werd dubbele brak genoemd.

Een exacte geschiedschrijving van het ras moet nog worden samengesteld. De oude schilderijen boden gelukkig materiaal genoeg voor het opstellen van ontwerpraspunten. Hoewel van oorsprong een jachthond wordt het Steenbrakje tegenwoordig alleen voor de gezelligheid gehouden. Hoewel er niet speciaal op gefokt wordt zijn de jachteigenschappen niet verloren gegaan. Los lopen in het veld op een konijnespoorje is je-van-hèt voor een Steenbrakje. Brakjes hebben een vrij natuurlijk hondekarakter, slim en vindingrijk en weinig eisend. Vermits voldoende beweging zijn ze ook geschikt voor kleinbehuisden. Tegenover andere honden zijn de Hollandse Brakjes erg verdraagzaam. Bij kinderen zijn ze goed te vertrouwen. De schofthoogte bedraagt 30 tot 42 cm. De vacht van het Steenbrakje bestaat uit kort-stokhaar, waarbij af en toe ook recessief lang-stokhaar voorkomt, bij de lopende honden- of brakkenrassen een zeldzaam verschijnsel. De kleur is altijd licht tot diep donker vosrood met wit, met of zonder donkere vlekken in de kleuren zwart, blauw of bruin.

In 1937 werden enkele verwaterde Steenbrakjes herontdekt. Tesaamen met enkele zeer klein en fijn uitgevallen 'deutsche Edelbracken' hadden ze de basis voor de wederopbouw moeten vormen, doch het uitbreken van de oorlog verhinderde dit. Daarna nam de belangstelling voor het ras toe. Er werd gefokt met van alles wat op een brak leek. Er zat ook bloed bij van over de grens: de Finnentrop-Olper Brak en de Sauerlandse Dasbrak. In 1954 werd de Nederlandse Brakkenclub opgericht, die als hoofddoel de reconstructie van de Oudhollandse Steenbrak had. In 1957 werd uit een zeer variabel bestand een fokgroep tot reconstructie van het Oudhollandse Brakje samengesteld, bestaande uit 4 reuen en 8 teven. Een fokker, t.w. mw. H. Martin, te Harfsen, heeft zich tot op heden aan die richtlijnen gehouden. De andere fokkers zijn op het Finnentrop-Olper type Duitse Brak gaan selecteren. Een aantal jaren later was het bestuur van de club van mening dat de Nederlandse Steenbrak eigenlijk helemaal niet bestond. Het hele bestand werd op papier tot Duitse Brak verklaard. De Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland behandelt alleen de aanvraag tot erkenning van een ras wanneer dit wordt aangevraagd door een, door dit lichaam, erkende vereniging.

Ondanks alle tegenwerking wordt het bestand van de Hollands-typische Brakjes op ca. 60 geschat. Er is nauwkeurig naar het type van de oude schilderijen gefokt en er is ook een behoorlijke eenheid van type. De verschillen met de echte Duitse Edelbracken zijn dusdanig dat een leek kan zien dat het om twee rassen handelt. Bij de erkenning van een ras vraagt men niet om bewijzen, maar naar de mening van het bestuur van een club.

In het najaar van 1979 is de Fanclub voor Oudhollandse Steenbrakjes opgericht, die behalve het verstrekken van betrouwbare gegevens natuurlijk het behoud van het met zoveel zorg teruggefokte Oudhollandse Steenbrakje op het oog heeft. Meer inlichtingen en gratis informatieblad zijn verkrijgbaar bij de persoonlijke vertegenwoordiger en schrijver, telef. 01718-22988.